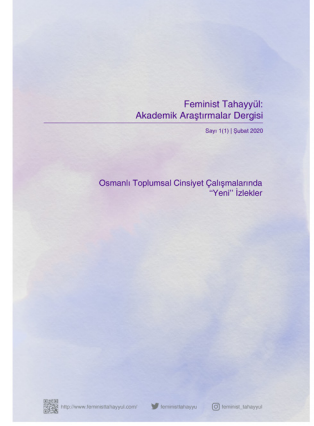

Güneş Sokak

Alev Çınar

Feminist Tahayyül, 1(1): 134-137
(Şiir)

© Bu eser ancak referans verilerek kullanılabilir ve izin
almaksızın çoğaltılamaz.

Güneş Sokak

Alev Çınar

altmışlardı ben çocukken
koscocaman bir yerdi güneş sokak
bir tarafında bakkaldan öbür ucundaki
pastaneye uçsuz bucaksız bir yoldu git git
bitmeyen bayılırdım sokağa çıkmaya
üst kat alt kat karşı komşuda hep çocuk
neslihan elif serdar bülent
bir stella vardı piyano eğitilmiş şan dersi alan
bir de naciye yan binanın kapıcısının kızı
bilmezdim farkını kapıcının avukattan
doktordan naciyenin stelladan
hiç de öğrenmedim
aklım ermezdi neden elifin annesinin
naciyeyle oynamayın o kapıcı kızı demesine
ondan sonra hiç sevmedim elifin annesini

apartmanların yalnız bıraktığı bir ev vardı
karşıda bahçesinde evin yalnız bıraktığı
küçük bir havuz bakımsız kırık dökük biraz
da küskün
etrafında onu kollarmışçasına elma ağaçları
kimler için dikilmiş kim bilir
o zamanlar hiç merak etmezdim
aklıma bile gelmezdi evlerin yalnız olabileceği

olabileceği

hem ne de olsa biz vardık evi bilen bahçesine giren biraz da korka
korka ağaçlarından seve seve verdiği elmaları yedik ham ham
karnın ağrır yeme diye azar işite işite

saklambaç oynardık kukalı

köşe kapmaca lastik

inşaatın birinden bulduğumuz mermer parçasını gözümüz gibi
saklardık yağ gibi kayardı mermer seksekte
saklanırken yalnız olmanın
bulunmaz olmanın heyecanı başka bir şeye benzemezdi

sokağın aşağısındaki meydandan açılırdık dünyaya

oraya çıktım mı sus pus olurum

bilinmezin eşiğinden uzaklara bakmanın

tedirginliğiyle hemen aşağıdaki kuğulu park

sanki bir başka kıtaymış gibi uzak gelirdi

cesaretimi toplayıp

kilim pastanesinin yanındaki küçük kitapçıya kadar koşardım kitap

almak için bir de pul koleksiyonum için pul bir de kâğıttan bebekler

köşedeki bakkaldan gofret çiklet

eğer 5 kuruş harçlığımı

“şans talih kader kısmet beş kuruş” diye

zamane kazı-kazanlarından

fos çıkınca verdikleri kâğıt helvalara harcamadıysam

öbür tarafımızda amerikan derneği tiyatrosuyla dansıyla
saklambaçta çok güzel saklardı bizi fiyakalı duvarı
içerisini de saklardı dışarisından, görmezdik bilmezdik ne yapar
amerikalılar kızmıştı bir kere kapıcısı oynamayın burada gidin diye
duvarı da kaybetti fiyakasını ondan sonra
bir o vardı sanki sokağa sırtını dönmüş
bir o vardı orada durup da mahalleden olmayan
bir de öbür tarafımızdaki 'ey-ay-di' dedikleri bir başka amerikan
binası

8 yıllık hayatımın en büyüğü anlarını
kilimin yanındaki çankaya sinemasında
yaşadım
frigo-buz yiyerek seyrettiğim filmlerle birdenbire genişledi
dünyam küçülüyverdi güneş sokak büyüüyverdi hayallerim
filiz akın gibi giyinip türkan şoray gibi şarkıcı olmaya
özendim cüneyt arkın'la evlenme hayalleri kurdum
kara peçeli fatma girik gibi yiğit bir kadın olmaya heveslendim
neşeli günler'e ise doyamadım, bir daha bir daha seyrettim

bir koca diyardı o zamanlar güneş sokak
çocukluğumu ağırladı
kim bilir ne hikayeler geçti yollarından
ne entrikalar döndü ey-ay-dinin gri duvarlarının
ardında ne sevgiler yeşerdi artık olmayan
bahçelerinde
ne hayaller yok oldu yıkılan tek katlı evlerle

ne hüzünler çöktü taşınıp gidenlerle
ne umutlar doğdu sokağa yeni gelenlerle
kimine sığınak oldu kimine dost kimine düşman
bana en iyi çocukluk arkadaşım oldu
bahçeleri, ağaçları, saklanılacak kıyısı köşesi
sineması pastanesi bakkalı kitapçısıyla güneş sokak